

tion 1441 fastslår, at Iraks krænkelse af sikkerhedsrådsresolutioner og spredning af masseødelæggelsesvåben og langtrækkende missiler udgør en trussel mod international fred og sikkerhed. Det er da et meget klart grundlag.

Vi har aldrig sagt, at 1441 i sig selv var den resolution, hvorpå man kunne bygge en militær aktion. Men i sammenhæng med de gamle resolutioner fra 1990 og 1991 udgjorde det i høj grad et klart og opdateret grundlag.

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, men pointen er, at resolutionerne 678 og 687 ikke kun omhandler et samarbejde mellem Saddam Hussein og våbeninspektørerne. Det er en del af det, det er korrekt nok. Men det er ikke udelukkende det.

Det omhandler også Iraks besiddelse af masseødelæggelsesvåben, og det er derfor fuldstændig uholdbart, også i forhold til regeringens eget folkeretsnotat, når statsministeren bliver ved med at hævde, at den eneste begrundelse for den danske krigsdeltagelse var, at Saddam Hussein ikke ville samarbejde. Det er i sig selv en absurditet at påstå, for selvfølgelig går man ikke i krig, bare fordi et land ikke vil samarbejde med FN. Så skulle man have været i krig mod Israel for længe siden og andre steder også. Det er selvfølgelig en absurditet i sig selv.

Kl. 15.05

Men det fremgår også klart af det her notat, som i øvrigt er tvivlsomt på andre områder, men på det her punkt er helt, helt klart, at masseødelæggelsesvåben er nødt til at komme ind som en begrundelse for, at man går med i den her krig. Ellers er der ikke nogen folkeretlig begrundelse overhovedet for det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Argumentationen i det folkeretlige notat er jo meget klar. Den gamle resolution fra 1990 bekræftede magtanvendelse over for Irak. Resolutionen fra 1991 var en slags våbenhvileresolution, som stillede nogle meget klare krav op for, hvad Saddam Hussein skulle overholde for at få våbenhvilen.

I resolution 1441 konstateres det, at han ikke har opfyldt de krav, og nu får han en sidste chance. Den udnytter han ikke, og det mener vi må have en konsekvens. Jeg synes, logikken er meget klar.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, at det afgørende spørgsmål, som statsministeren ikke har svaret på endnu, er: Hvem har fortolkningsretten, når Sikkerhedsrådet vedtager en resolution? Er det virkelig sådan, at magter, stater rundt omkring kan gøre, hvad de vil, uanset Sikkerhedsrådets endelige beslutning?

Jeg var i FN på det tidspunkt, hvor resolution 1441 blev vedtaget, sammen med andre af Folketingets medlemmer i forbindelse med FN's generalforsamling, og jeg må sige til statsministeren, at noget af det helt centrale i debatten i Sikkerhedsrådet – jeg vil gerne dokumentere det – var, at FN-ambassadørerne fra USA, fra England, fra Rusland, fra Kina alle sammen understregede, at resolution 1441 ikke kunne anvendes til at gå i krig mod Irak.

Hvad er det for en særlig status, der giver statsministeren retten til at fortolke FN's Sikkerhedsråds resolutioner sammen med andre lande?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nøjagtigt det samme spørgsmål har man kunnet stille ved tidligere lejligheder. I 1998 blev der iværksat og forberedt en militær aktion mod Irak på grund af manglende overholdelse af FN-resolutionerne. Det var der ikke enighed om i FN-kredsen. Ikke desto mindre blev der iværksat en sådan aktion med dansk støtte.

På samme tidspunkt, 1998-99, gik det internationale samfund ind for at stoppe en humanitær katastrofe på Balkan. FN's Sikkerhedsråd kunne ikke blive enige. Det skete imod eller i hvert fald ikke i overensstemmelse med FN. Der var ikke et klart FN-mandat. Alligevel gjorde man det. Jeg ved ikke, om hr. Villy Søvndal mener i dag, at det var forkert, at det internationale samfund i sin tid stoppede myrderierne på Balkan. Hvis man virkelig skulle følge hr. Villy Søvndals synspunkt, så kunne Milosevic have fortsat sine myrderier på Balkan, uden at det internationale samfund greb ind.

Nu må jeg jo ikke stille spørgsmål her i salen, men jeg må sige, at sådan en eftermiddag her har jeg faktisk lyst til at stille rigtig mange spørgsmål, for venstrefløjen giver ikke noget svar på, hvad man skal gøre i sådan en situation.

Det er jo det dilemma, man har, når man skal træffe beslutninger, når man sidder som ansvarlig regering. Det er venstrefløjen så befriet for, men vi andre står i dilemmaet og er nødt til at træffe beslutningen, og der kan altså være situa-